

Arrest

nr. 144 341 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat M. LYS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 mei 2014 het Rijk binnen en diende op 28 mei 2014 een asielaanvraag in. Op 8 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Affesi (Hefisty) op 1 januari 1992. Toen u 8 jaar was vluchtte u met uw moeder naar Soedan omwille van de oorlog tussen Ethiopië en Eritrea. U verklaarde dat uw vader al eerder uit Eritrea weggegaan was. Toen u met uw moeder aankwam aan de Soedanese grens werd uw moeder neergeschoten. Aan de grens wachtte Z. G. (...) jullie op en ze ging met uw moeder naar een ziekenhuis. U ging daarna bij Z. G. (...), een Eritrese vrouw, inwonen in Khartoem, Soedan. U verklaarde niet te weten wat er sindsdien met uw moeder gebeurd is en u hebt haar nooit meer teruggezien nadat ze naar het ziekenhuis werd gebracht. In Soedan had u geen identiteitsdocumenten en geen echte verblijfsvergunning. U verklaarde enkel over een geel papier te beschikken dat u bij de politie moest aankopen en dat twee maanden geldig was. In Khartoem werkte u voor de familie Mohamed Ahmed. Toen de familie naar Saoedi Arabië vertrok lieten ze u achter in hun huis en werd u verkracht door een zoon van de familie. U pleegde zelf abortus en u verloor het bewustzijn. U werd meegenomen naar de spoeddiensten waar u ongeveer 1 maand verbleef. U besloot dat het leven te moeilijk was voor u in Soedan en u vertrok naar Libië waar u 5 maanden verbleef alvorens op 23.05.2014 de boot te nemen naar Italië. Vanuit Italië ging u naar Frankrijk en dan met de trein naar België waar u aankwam op 27 mei en er de volgende dag asiel aanvraag op 28 mei 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, niet geloofwaardig bevonden worden.

U verklaarde in Eritrea in het dorp "Hefisty" (Afessi) geboren te zijn en toen u gevraagd werd of u uw geboortedorp kon situeren in Eritrea en welke steden of dorpen daar in de buurt liggen, moest u het antwoord schuldig blijven en zei u dat u er niet veel over wist, dat u het land verliet toen u 8 jaar was en u zich niet veel herinnerde. Toen u gevraagd werd of u wist wat een zoba was, zei u dat u dat niet wist. Er werd u dan uitgelegd wat een zoba is, namelijk het equivalent van een provincie of een staat in Eritrea en er werd u gevraagd of u wist in welke zoba uw geboortedorp ligt. U verklaarde de vraag te begrijpen maar het antwoord niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS p.3). U verklaarde in Khartoem, waar u aankwam toen u 8 jaar was en er vertrok in 2014, altijd bij een Eritrese vrouw, Zafu Geberegerzis, en haar man gewoond te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.5). Toen er u gevraagd werd wat u zich kon herinneren over wat Zafu en haar man u vertelden over Eritrea, begon u algemene kennis over Eritrea op te sommen en zei u dat er zes zobas zijn in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS p.14). U kon overigens 5 van deze zes zobas benoemen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Toen er u op gewezen werd dat u in het begin van het gehoor verklaard had niet te weten wat een zoba was, zei u dat u dacht dat de protection officer wilde weten uit welke zoba u kwam en dat u nog nadacht over die vraag. De vraag die u in het begin gesteld werd was echter duidelijk en niet mis te verstaan, namelijk "weet u wat een zoba is?". Dat u eerst zegt niet te weten wat een zoba is om daarna te zeggen dat u weet dat er zes zobas zijn in Eritrea, wijst duidelijk op een ingestudeerde, niet doorleefde kennis over Eritrea. U weet niet wat een zoba is, maar u weet wel dat er daar zes van zijn in Eritrea, waarvan u er zelfs 5 bij naam kent. Over Eritrea wist u ook te vertellen dat er negen bevolkingsgroepen zijn die allen hun eigen taal hebben, en u verklaarde ook de Jibertis te kennen (Tigrinya sprekende moslims) en u kon de naam van de Eritrese president geven en u weet dat er op 20 juni in Eritrea de martelaarsdag gevierd wordt. Gevraagd hoe u al deze feiten over Eritrea kende, verklaarde u dat u graag dingen over uw land weet en dat u ernaar vroeg aan Zafu (zie gehoorverslag CGVS p.16). Ook het feit dat er zes zobas zijn in Eritrea wist u omdat Zafu u dat zou gezegd hebben. Toen u dan gevraagd werd uit welke zoba Zafu kwam, zegt u eerst Senafe en als u dan gevraagd wordt of Senafe een zoba is zegt u het niet te weten en dat Zafu het over Senafe als een stad had (zie gehoorverslag CGVS p.14). Senafe is inderdaad een stad in Eritrea, die in de gelijknamige subzone (of subzoba) Senafe ligt. Senafe is gelegen in de zoba Debub (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U gaf dus aan graag dingen te leren over uw land, Eritrea, en u kon dus zeggen dat er zes zobas zijn in Eritrea, waarvan u er zelfs 5 bij naam kende. Maar u kon dan niet zeggen uit welke zoba u kwam of uit welke zoba Zafu kwam, de vrouw waarbij u jaren verklaarde gewoond te hebben en die u dingen over Eritrea leerde. U gaf overigens de naam Debub als een van de zes zobas van Eritrea. Dat u dus de naam kent van de zoba waarvan Zafu komt maar dan niet zou weten dat zij uit deze zoba kwam is niet

geloofwaardig. Het is ook niet aannemelijk dat u enkele algemene feiten over Eritrea kan opsommen en u deze kennis zou opgedaan hebben omdat u graag dingen over uw land leerde, maar dan niet zou weten uit welke zoba u zelf kwam of uw eigen dorp herhaaldelijk niet kan situeren in Eritrea. U zei dat Zafu u zou gezegd hebben dat Senafe de grootste stad in jullie regio was en dat er zes zobas zijn, zoals Anseba maar dat ze u niet zei van welke zoba jullie kwamen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Zafu zou u dus verteld hebben dat zij uit Senafe kwam, dat dit de grootste stad uit de regio is waar u ook vandaan komt en u zou haar dan nooit gevraagd hebben welke regio dat dan wel is en zij zou u dan ook nooit gezegd hebben dat jullie beiden uit de zoba Debub komen en dit terwijl u de naam Debub wel kon geven als naam van een van de zes zobas, omdat Zafu u dit zou geleerd hebben. Dat u nooit zou gevraagd hebben uit welke regio u afkomstig was of uit welke regio Zafu afkomstig was en dit terwijl u wel de naam van deze regio kent, Debub, en de namen van nog 4 andere zobas terwijl u ook verklaarde niet te weten wat een zoba is, is niet geloofwaardig.

Hierbij kan ook opgemerkt worden dat u in het begin van het gehoor, zoals hierboven al aangehaald, verklaarde uw dorp niet te kunnen situeren en geen dorpen of steden in de buurt te kennen, maar u dan wat later tijdens het gehoor zegt dat Zafu u zou verteld hebben dat Senafe de grootste stad uit jullie regio is. Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Toen u gevraagd werd hoe u Zafu kende, zei u dat toen jullie (u en uw moeder) van Eritrea kwamen, ze jullie meenam naar haar huis. U verklaarde verder niet te weten welke relatie Zafu met uw moeder heeft maar dat ze u meenam van uw moeders handen nadat ze uw moeder naar het ziekenhuis had gebracht (zie gehoorverslag CGVS p.5). Er werd u dan gevraagd of u haar (Zafu) nooit gevraagd had hoe zij uw moeder kende en u antwoordde daarop door te zeggen dat ze niet veel over uw moeder sprak met u. Toen u dan opnieuw gevraagd werd of u haar dan nooit gevraagd zou hebben hoe ze uw moeder kende, verklaarde u dan dat Zafu zou gezegd hebben dat zij en uw moeder van hetzelfde dorp kwamen en dat ze burens waren. Er werd u dan de vraag gesteld of uw moeder ooit in Senafe gewoond heeft, waarop u zei het niet te weten. U wist wel dat het dorp Affesi naast Senafe ligt maar u wist niet hoe ze elkaar kenden (zie gehoorverslag CGVS p.5). Er kan hier opnieuw opgemerkt worden dat u in het begin van het gehoor verklaarde niet te weten welke steden of dorpen er in de buurt van uw geboortedorp liggen, terwijl u daarna dan zegt te weten dat Affesi naast Senafe zou liggen. Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt inderdaad dat het dorp Affesi in de buurt van de stad Senafe ligt. U verklaarde dus eerst niet te weten hoe uw moeder en Zafu elkaar kenden en wanneer u dat voor een tweede keer gevraagd werd, zei u dat Zafu niet veel met u over uw moeder sprak om dan, nadat het u voor de derde maal gevraagd werd, te verklaren dat Zafu en uw moeder van hetzelfde dorp kwamen en burens waren. Wanneer u dan gevraagd wordt of uw moeder ooit in Senafe gewoond heeft zegt u het niet te weten en zegt u opnieuw dat u niet weet hoe ze elkaar kenden Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen over hoe Zafu en uw moeder elkaar in Eritrea zouden gekend hebben.

U verklaarde Zafu te leren kennen hebben toen u, nadat u weggevlucht was uit Eritrea met uw moeder, aan de grens met Soedan kwam en Zafu uw moeder naar het ziekenhuis bracht en u daarna mee naar huis nam (zie gehoorverslag CGVS p.13). U verklaarde niet te weten wat Zafu aan de grens deed en hoe ze wist dat jullie daar waren. Over uw moeder verklaarde u niet te weten wat er sindsdien met haar gebeurd is. U verklaarde dat Zafu u altijd gezegd zou hebben dat uw moeder nog ging komen maar dat u nu weet dat ze niet meer gaat komen. Toen u dan gevraagd werd of u ooit aan Zafu gevraagd hebt wat er met uw moeder gebeurd was, zei u dat u het haar altijd vroeg maar dat ze u geen antwoord gaf, dat Zafu dan zei "ik ben ook je moeder, waarom vraag je naar haar?" (zie gehoorverslag CGVS p.14). U zei dat dat antwoord voor u niet genoeg is maar dat u niets kan doen. U lijkt wel erg weinig moeite gedaan te hebben om te weten te komen wat er met uw moeder zou gebeurd zijn. U weet daarnaast ook niet, zoals hierboven al besproken, hoe uw moeder en Zafu elkaar kenden, u legt hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen af, u weet niets te vertellen over hoe Zafu en uw moeder elkaar kenden in Eritrea, buiten het feit dat ze misschien burens waren, hoewel ze niet in dezelfde stad leefden, en u weet niet in welke zoba uw dorp en de stad Senafe, waarvan Zafu afkomstig zou zijn, liggen. Het is daarom erg opmerkelijk te noemen dat u tot twee keer toe verklaarde graag dingen te leren over uw land, Eritrea, en dat u daarom vragen stelde over Eritrea aan Zafu.

U verklaarde dus niet te weten wat er met uw moeder gebeurd is nadat Zafu haar naar het ziekenhuis bracht op het moment dat u in Soedan aankwam omdat Zafu daar niet gaar over gesproken zou

hebben. U kunt niet uitleggen hoe uw moeder en Zafu elkaar kenden in Eritrea. Hoewel u aangeeft te weten dat Senafe, waar Zafu zou gewoond hebben, dicht bij Affesi ligt, weet u niet in welke regio deze stad en uw dorp liggen. Het is dan des te opmerkelijker te noemen dat u dan wel, zoals hierboven al beschreven, over heel wat algemene kennis over Eritrea beschikt. Over uw eigen regio in Eritrea, de band van Zafu met uw moeder in Eritrea en hoe ze elkaar gekend hadden in Eritrea hebt u dan weer geen of bijna geen kennis. Dit is niet aannemelijk te noemen en wijst duidelijk op een niet doorleefde maar ingestudeerde kennis over Eritrea.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u drie jaar in Adwa, Ethiopië gewoond hebt (zie gehoorverslag CGVS p.4). Toen er u gevraagd werd waarom u dan niet tijdens uw eerste gehoor op de DVZ gezegd had, zei u dat ze u dat daar niet gevraagd zouden hebben. U verklaarde echter bij DVZ dat u de eerste 8 jaar van uw leven in Eritrea zou gewoond hebben en dan vanaf 2000 in Soedan tot uw vertrek uit Soedan op 25.05.2014 (zie verklaring DVZ pagina 4, vraag 10). Men heeft u tijdens het gehoor op DVZ waarschijnlijk niet uitdrukkelijk gevraagd of u ooit in Ethiopië gewoond hebt, maar u verklaarde er wel alleen maar in Eritrea en Soedan gewoond te hebben. Dat u zou vergeten vermelden te hebben dat u ook nog drie jaar in Ethiopië gewoond hebt terwijl men u om een overzicht van uw woonplaatsen vroeg is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u drie jaar in Adwa gewoond hebt omdat u ziek zou geweest zijn. U verklaarde dat er een jongen op u verliefd was die u dan een (betoverde) halsketting zou gegeven hebben waardoor u oncontroleerbare emoties kreeg en ook verliefd op hem werd (zie gehoorverslag CGVS p.5). U verklaarde dat u, om hiervan te genezen, naar Ethiopië moest. U had al veel geprobeerd in Soedan, maar dit is een ziekte die op de traditionele manier moet genezen worden met een religieuze behandeling, die Mai Chelot heet. U verklaarde dat u en Zafu van de Eritrese ambassade in Khartoem een papier zouden gekregen hebben waarmee jullie op de legale manier naar Ethiopië zouden gegaan zijn (zie gehoorverslag CGVS p.6). U verklaarde dat Zafu in de ambassade gevraagd zou hebben om jullie te helpen omdat u zo ziek was. U zei dan eerst dat Zafu een paspoort zou gekregen hebben van de Eritrese ambassade en daarna zei u dan dat ze een gele identiteitskaart had van Eritrea, voor u gaven ze een gewoon papier mee met toestemming op om naar Ethiopië te gaan. Daarna gingen jullie met de auto naar Adwa. U verklaarde dat er nog een andere persoon, jullie buur die ook Eritreër is, met jullie meeking naar Adwa om u te dragen omdat u zo ziek was. Gevraagd welke papieren hij gebruikte om naar Ethiopië te gaan zei u dat jullie papier een papier voor jullie allemaal was. U beschreef dat papier als volgt; een wit papier met een stempel van het Rode kruis. U zei ook dat Zafu al een Eritrese identiteitskaart had en daarmee naar de Eritrese ambassade ging om te zeggen; dit is mijn dochter, help me want ze is ziek. U verklaarde dan over de identiteitskaart van Zafu dat dit de "identiteitskaart van Shegarab was, van de vluchtelingen". De documenten die jullie gebruikt zouden hebben om naar Ethiopië te gaan was een enkel wit papier van de Eritrese ambassade met een toestemming om naar Ethiopië te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.8). Toen er u gevraagd werd of er jullie dus een toestemming gegeven werd door de Eritrese ambassade om naar Ethiopië te gaan zei u dan dat jullie een papier en een stempel hadden gekregen van de Eritrese ambassade en dat jullie daarna naar de Ethiopische ambassade gegaan zijn die jullie hetzelfde meegaven en dat jullie daarna naar het checkpoint aan de grens gegaan zijn waar men jullie doorliet. Op dat dat document zou volgens u niets meer gestaan hebben dan dat jullie Eritrese burgers zijn, dat jullie naar Ethiopië gingen voor hulp en dat jullie dan zouden teruggaan naar Soedan. U verklaarde verder nooit een identiteitskaart gehad te hebben, noch andere identiteitsdocumenten. U keerde dan na drie jaar terug naar Soedan omdat Zafu jullie "vergunning" zou vernieuwd hebben. Dat u en twee andere personen, alle drie met de Eritrese nationaliteit, zomaar, zonder paspoort en enkel met een briefje van de Eritrese en Ethiopische ambassade, Ethiopië zouden op een legale manier kunnen binnengaan is volstrekt ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat men een visum nodig heeft om Ethiopië te mogen betreden, en om een visum te kunnen verkrijgen moet men vanzelfsprekend over een paspoort beschikken, wat noch u, noch Zafu hadden. Verder blijkt ook dat men in Ethiopië zelfs bijkomende eisen stelt aan Eritreërs om een visum te kunnen verkrijgen voor Ethiopië. Dat u daar dan zonder enig probleem, 3 jaar hebt kunnen verblijven en daarvoor de toestemming van de Eritrese en Ethiopische ambassade zou gekregen hebben is niet aannemelijk. U verklaarde overigens eerst dat jullie enkel een toestemming kregen van de Eritrese ambassade hiervoor, dat Zafu de gele identiteitskaart van Eritrea kreeg en u gewoon een papier (zie gehoorverslag CGVS p.6). Er dient hierbij opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd blijkt dat een Eritrese identiteitskaart niet geel is maar grijs en blauw. U zei daarna dat er op dat papier een stempel van het Rode kruis stond en daarna zei u dan opnieuw dat de documenten die jullie

gebruikten een wit papier was van de Eritrese ambassade om daarna te zeggen dat jullie ook naar de Ethiopische ambassade gegaan zijn die jullie hetzelfde papier zouden gegeven hebben met een stempel erop (zie gehoorverslag CGVS p6-8). Hoewel u eerst, tot tweemaal toe, verklaarde naar Ethiopië gereisd te zijn met enkel een toestemming van de Eritrese ambassade zegt u daarna dan dat ook de Ethiopische ambassade jullie een papier zou meegegeven hebben. Er moet hierbij opgemerkt worden dat de Eritrese ambassade jullie geen toestemming mag of kan geven om naar Ethiopië te reizen aangezien ze daar geen enkele bevoegdheid toe hebben. Dat u naar de Eritrese ambassade gegaan zou zijn om een toestemming te krijgen om vanuit Soedan naar Ethiopië te reizen houdt geen steek en is niet aannemelijk. De enige reden waarom u naar de Eritrese ambassade zou moeten gaan is om een paspoort aan te vragen zodat u dan met dat paspoort een visum zou kunnen aanvragen bij de Ethiopische ambassade. Zoals hierboven al aangehaald, verklaarde u nooit over enige identiteitsdocumenten van gelijk welk land beschikt te hebben. Dat de Ethiopische ambassade dan zomaar een soort van laissez passer zou opstellen voor drie Eritreërs zonder paspoort en zonder visum, enkel met een blaadje van de Eritrese ambassade waarop staat dat u ziek bent en voor een traditionele en spirituele behandeling absoluut voor onbeperkte duur naar een kerk in Ethiopië moet gaan is volstrekt ongeloofwaardig. Dat u dan, met een papier van de Eritrese en Ethiopische ambassade in Khartoem, 3 jaar zonder de minste problemen kunnen verblijven hebt in Ethiopië is allerm minst aannemelijk.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat post-onafhankelijk Eritrea de Gregoriaanse (Europese) kalender hanteert, en alle publieke feestdagen gevierd worden op basis van deze kalender. De namen voor de maanden van het jaar – Tiri, Jekatit, Megabit, Miazia, Ginbot, Sene, Hamle, Nehase, Meskerem, Tekemti, Hedar, Tahsas – dragen dezelfde namen als de namen van de maanden, gehanteerd binnen de Ethiopische kalender. Echter, gegeven de verschillende wijze van berekenen, is de eerste maand van het jaar binnen de (Europese) Gregoriaanse kalender die in Eritrea wordt gehanteerd, de maand 'Tiri' (januari) – daar waar de eerste maand van het jaar, binnen de Ethiopische kalender, de maand 'meskerem' (september, in termen van de Gregoriaanse – 'Europese' - kalender) betreft. Daar de Ethiopische kalender op een andere wijze berekend wordt, de eerste maand van het jaar binnen deze kalender overeenkomt met de (negende) maand september binnen de Gregoriaanse kalender, en er 12 maanden zijn van telkens 30 dagen, bestaat de – binnen de Ethiopische kalender voorkomende – (dertiende) maand 'Pagumen' niet binnen de Gregoriaanse kalender, die in Eritrea wordt gehanteerd. Toen er u gevraagd werd de hoeveelste maand van het Jaar de maand "Tiri" (januari in het Tigrinya) is, zei u het niet te weten, u herinnerde het zich niet en u voegde eraan toe dat u alle twaalf maanden kent (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat u niet zou weten wat de naam is van de eerste maand van het kalenderjaar is weinig aannemelijk, maar u voegt er dan aan toe dat u alle twaalf maanden kent. Dat u de namen van alle maanden zou kennen is normaal, maar u laat dan blijken dat u weet dat er twaalf maanden in een jaar zijn. Dat er twaalf maanden in een Eritrees kalenderjaar zijn is juist, maar u zegt, tot tweemaal toe dat er twaalf maanden in een jaar zijn, terwijl de vraag "hoeveel maanden zijn er in jaar?" u niet gesteld werd. Dat u dan toch de behoefte voelde om tot tweemaal toe te verklaren dat er twaalf maanden zijn in een kalenderjaar is vreemd te noemen. Er werd u dan de vraag gesteld welke naam de eerste maand van het jaar heeft, en ook dat kon u niet zeggen. Uw verklaring hiervoor was dat u niet gestudeerd had. Toen u gevraagd werd in welke maand kerstmis gevierd werd (wat volgens de Eritrese kalender gevierd wordt in de maand januari), was uw antwoord dat Pasen gevierd wordt in de achtste maand. Pasen heeft geen vaste datum maar wordt alleszins niet in de achtste maand (augustus) gevierd. De achtste maand in de Ethiopische kalender is april, en in 2014 viel Pasen inderdaad in april (zie bijgevoegde informatie). Uw uitleg voor het feit dat u niet wist in welke maand Kerstmis gevierd wordt is dat de pinkstergelovigen, waarvan u verklaarde deel uit te maken (zie gehoorverslag CGVS p.10), kerstmis niet vieren. Er werd u dan gevraagd wat het belangrijkste feest is voor de pinkstergelovigen, waarop u antwoordde dat dit de dag is waarop Jezus naar de hemel ging (zie gehoorverslag CGVS p.17). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat belangrijkste feestdag voor de pinkstergelovigen niet de dag is waarop Jezus naar de hemel ging (Hemelvaartsdag) maar Pinksteren, de dag waarop de Heilige geest neerdaalde over de apostelen van Jezus en ook de dag waar deze religieuze stroming haar naam aan ontleent. Dat u niet eens weet dat de belangrijkste feestdag voor de pinkstergelovigen Pinksteren is, ondermijnt op ernstige wijze uw profiel als pinkstergelovige, een religie die verboden is in Eritrea. Toen u dan gevraagd werd in welke maand dit feest valt, zei u de zevende en gevraagd welke naam de zevende maand dan had zei u Hedar (zie gehoorverslag CGVS p.17). Hedar is de naam voor de maand november in het Tigrinya en is dus niet de naam van de zevende maand van

het jaar. Overigens verklaarde u pas pinkstergelovige geworden te zijn na uw achttiende verjaardag, en dat u daarvoor orthodox christene was (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dat u dus niet zou kunnen weten in welke maand kerstmis valt is weinig aannemelijk. Toen u gevraagd werd op welke datum de onafhankelijkheidsdag van Eritrea valt, was uw antwoord 20 "Gimbot" (mei in het Tigrinya). Hoewel u, zoals hierboven al aangehaald, verklaarde graag dingen te leren over uw land Eritrea, geeft u hier niet de juiste datum, 24 mei. U kon dit keer wel de naam van de maand zeggen, maar u kon dan weer niet zeggen de hoeveelste maand van het jaar de maand mei (Gimbot) is (zie gehoorverslag CGVS p.17). Zoals hierboven al aangegeven kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij het door u geopperde profiel als pinkstergelovige, en ook bij het door u geopperde profiel als zijnde ongeschoold kunnen er vragen gesteld worden. U verklaarde namelijk in het begin van uw gehoor op het CGVS dat u enkel Arabisch en Tigrinya sprak (zie gehoorverslag CGVS p.3). Doorheen uw gehoor op het CGVS werd echter duidelijk dat u alle vragen, die aan de tolk in het Engels gesteld werden, perfect begreep. Er werd u dan ook gevraagd of u Engels sprak (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 9). Uw uitleg hiervoor was dat u het een beetje begreep en dat u het in Soedan zou geleerd hebben toen u voor de kinderen zorgde. U gaf echter tijdens uw gehoor op het CGVS de indruk dat u veel meer dan "een beetje Engels" sprak, zo begon u zelf dingen in het Engels uit te leggen die u wilde verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dat u dan in het begin van het gehoor niet aangaf Engels te verstaan en te spreken terwijl u uitdrukkelijk de vraag werd gesteld welke talen u spreekt is vreemd te noemen.

Omwillen van de hierboven aangehaalde argumenten kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde Eritrese nationaliteit en bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht uit Eritrea naar Khartoem en uw verklaringen over de tijd die u daar als Eritrese vluchteling zou doorgebracht hebben. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen in verband met de Eritrese ambassade in Khartoem en dat deze u een toestemming zou gegeven hebben om 3 jaar in Ethiopië te gaan wonen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig worden bevonden. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Het feit dat u Tigrinya spreekt is op zich geen aanwijzing dat u uit Eritrea afkomstig bent aangezien deze taal ook in het Noorden van Ethiopië gesproken wordt, dezelfde streek overigens waarover u verklaarde er drie jaar zonder problemen en zonder enige identiteitspapieren verbleven te hebben.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van de door u geopperde nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperd asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een fotokopie van de Eritrese identiteitskaart van haar vader, Mijnheer G. B. G., uitgereikt te Senafe op 17 november 1992. Zij voegt eveneens een vrije vertaling toe van deze identiteitskaart (stuk 3) en een fotokopie van de Italiaanse verblijfstitel "van haar halfbroer, Mijnheer G. M., geboren te Ahfesi op 10 februari 1985, van Eritrese nationaliteit" (stuk 4).

Ter terechtzitting legt verzoekster een nota met aanvullende stukken en een kleurenkopie van een tijdelijke Israëlische verblijfskaart van haar halfzus en -broer neer; een kleurenkopie van de identiteitskaart van haar vader en een attest van haar sociaal assistent van het Fedasilcentrum Fraipont en van haar halfzus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van: *“Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, par. 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; De beoordelingsfout; De algemene zorgvuldigheidsplicht”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt algemeen dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Echter hieruit kan niet worden afgeleid dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen automatisch dient te worden toegekend aan personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou geschonden zijn.

2.1.3. Artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekende partij te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit zij bezit, of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerdte identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.7. Verzoekster erkent en bevestigt dat ze in wezen onbekend is met Eritrea omdat ze vertrok uit Eritrea toen ze 8 jaar was en eigenlijk geen herinneringen heeft die haar verblijf aldaar kunnen aantonen. Waar verzoekster stelt dat ze wel enige kennis heeft, stelt de Raad met verwerende partij vast dat deze slaat op ingestudeerde kennis, nu niet aannemelijk is dat een 8-jarige de zobas kan opsommen, noch de etnische diversiteit kan toelichten. Verzoekster heeft ook geen Eritrese documenten en de identiteitskaart van verzoeksters vader is zoals ter terechtzitting wordt besproken met verzoeksters advocaat en verwerende partij, manifest en zichtbaar vervalst (zie recto 4de lijn en verso 7de lijn). Indien verzoekster volhoudt de Eritrese nationaliteit te hebben, dan heeft ze hiervoor verschillende administratieve stappen moeten ondernemen zeker wanneer ze documenten nodig had om naar Ethiopië te vertrekken. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster dit niet nauwgezet, zelfs niet minimaal kan toelichten.

Voorts is onaanvaardbaar dat verzoekster vaag en algemeen blijft en zelfs haar visuele leefomgeving in Eritrea niet nuttig kan toelichten noch hoe ze in Eritrea haar dagen zou hebben doorbracht of hoe ze, weliswaar met de ervaringen van een jong kind, aan een burgeroorlog ontsnapte en haar moeder op de grens verloor. Verzoeksters verklaringen inzake haar moeder blijven loutere beweringen. Dat verzoekster niet zou weten wat met haar moeder is gebeurd is niet aannemelijk. Haar bewering dat de vrouw die haar opving hierover niets vertelde kan niet beletten dat verzoekster zich informeerde bij andere personen met wie ze -volgens haar beweringen- in groep de grens zou zijn overgestoken. Verzoekster maar geen herkomst uit Eritrea aannemelijk, noch toont ze een bijzondere bekendheid aan met Eritrea en evenmin kan enig geloof worden gehecht aan haar bewering dat ze in Eritrea heeft gewoond of verbleven, laat staan dat ze de Eritrese nationaliteit zou hebben. Verzoekster heeft dan ook geen enkel element dat haar herkomst uit Eritrea kan objectiveren noch zijn haar verklaringen voldoende om hieruit enige band met Eritrea aan te tonen.

2.8. In de verklaringen opgenomen in het administratief dossier en in het verzoekschrift herhaalt verzoekster in Soedan gewoond te hebben en naar Ethiopië teruggekeerd te zijn. Indien verzoekster stelt dat ze niet zelf naar een ambassade is gegaan dan blijkt uit haar verklaringen dat ze met een formulier van het Rode Kruis een visum voor Ethiopië heeft gekregen. In acht genomen de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan slechts worden vastgesteld dat niet aannemelijk is dat een Eritrese onderdaan op een dergelijke wijze naar Ethiopië kon reizen. Hieruit kan dus slechts blijken dat voor Ethiopië verzoekster als een onderdaan -minstens geen Eritrese- wordt beschouwd.

Dit wordt tevens ondersteund door verzoeksters verklaringen waar ze geen problemen meldde om naar Ethiopië te gaan. De bewering dat verzoekster ziek was en zich niet alles goed herinnert en ongeschoold is, is niet relevant nu de toestemming om tot Ethiopië toegelaten te worden door de Ethiopische overheid wordt gegeven na onderzoek en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Ethiopië de visa regeling erg beperkt is en Eritrea niet voorkomt op deze visa lijst. Verzoekster is zoals ze zelf stelt, legaal Ethiopië binnengekomen en had in Ethiopië geen verblijfsproblemen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze dit land moest verlaten. Integendeel verzoekster heeft Ethiopië verlaten omdat ze er niet wilde blijven en niet omdat ze er niet kon blijven (zie CGVS-gehoor). Verzoekster had dan ook geen verblijfsproblemen in Ethiopië. Ze kon er haar geloof ongehinderd uitoefenen en haar taal spreken. uit alle voorgelegde elementen kan slechts blijken dat verzoekster geen band kan aantonen met Eritrea maar wel met Ethiopië (zie ook haar kennis van de Ethiopische kalender) en dat ook Ethiopië verzoekster dit heeft aangenomen.

2.9. Er worden ook geen elementen aangebracht die verzoeksters beweerdte Eritrese nationaliteit ondersteunen en dit niettemin verzoekster fotokopieën van documenten neerlegt uit Israël en Italië die

afkomstig zouden zijn van beweerdelijke kinderen uit het tweede huwelijk van haar vader. Zoals hoger aangehaald is niet aangetoond dat verzoeksters vader, die een 2de huwelijk zou hebben gesloten, is teruggekeerd naar Eritrea en is de fotokopie van zijn Eritrese identiteitskaart manifest vervalst. Het getuigschrift van een stiefzus is onvoldoende en er kan niet worden ingezien waarom verzoekster geen authentieke documenten uit Israël kan neerleggen met onder meer het asielrelaas en de beslissing inzake de asielaanvraag van deze beweerde familieleden. Evenmin is aannemelijk dat deze stiefbroer zich niet kenbaar maakt indien hij inderdaad Eritreër is en ook effectief de zoon is van verzoeksters vader (zie getuigschrift sociaal assistente opvangcentrum België). De Raad betwist evenmin dat het illegaal migreren via Soedan en Libië traumatiserende ervaringen kunnen inhouden zoals de sociaal assistente benadrukt. Dit toont echter enkel aan dat verzoekster een risicovolle migratieroute genomen heeft en niet dat ze de Eritrese nationaliteit heeft of vertrokken is uit Ethiopië omwille van een nood aan bescherming.

2.10. Verzoekster voert theoretische beschouwingen aan, citeert uitgebreid de wetsbepalingen op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, maar blijft steken in de loutere herhaling van het asielrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeksters algemene en theoretische beschouwingen vermogen geenszins de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. Van een kandidaat-vluchteling mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.11. Volledigheidshalve kan worden gesteld dat de Raad niet betwist dat de situatie in Eritrea kan verontrusten zoals blijkt uit het administratieve dossier en de informatie die door verzoekster aan het verzoekschrift wordt toegevoegd. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene landeninformatie en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Voor zover verzoekster de ingrijpende beslissing nam om haar land van herkomst te ontvluchten en in een ander land internationale bescherming aan te vragen en een nieuw leven op te bouwen, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat dit een weloverwogen beslissing is die verzoekster nauwgezet kan toelichten. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen enkele aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier vast te stellen dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.12. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.14. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoot noch aannemelijk maakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het

reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Zoals hoger geoordeeld voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om enige band met Eritrea aan te tonen. Haar beweerde nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont op welke basis ze op eenvoudige wijze tot Ethiopië werd toegelaten waar ze een ongehinderd en veilig verblijf had. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. De argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK